

Arrest

nr. 62 424 van 30 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 15 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 27 november 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 8 december 2009 een asielaanvraag in.

1.2. Op 15 december 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 16 december 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. Op 15 november 2008 bent u samen met uw tweelingbroer A.(...) in dienst getreden bij het Armeens leger. Tijdens de uitoefening van de militaire dienst te Karmir werden u en uw broer bijna dagelijks uitgelachen, vernederd en geslagen omdat uw vader sinds de presidentsverkiezingen van 2008 een activist was van de oppositiepartij HHSh (Armenian National Movement). Ook diende u vuile taken op u te nemen en andermans wachtposten over te nemen. Na vier maanden militaire dienst hebt u hierover klacht ingediend bij de militaire politie, maar er werd niets ondernomen. U hebt zelfs gezien dat deze politieagenten samen gingen eten met de personen over wie u klacht had ingediend. In maart 2009 werd het hoofd van uw afdeling, S.(...) A.(...), vervangen door majoor H.(...). Maar ook met hem had u dezelfde problemen. Op 6 oktober 2009 diende u voor 15 dagen op een wachtpost te staan, maar na 5 dagen werd u terug geroepen. Uw broer was blijkbaar verdwenen en u werd gevraagd waar uw broer zich bevond. U kon deze vraag niet beantwoorden omdat u zelf van niets wist. Omdat u geen antwoord gaf, werd u door meerdere hooggeplaatste militairen van uw dienst bewusteloos geslagen. Ook het hoofd van uw dienst, majoor H.(...), heeft u verwondingen toegebracht. U werd wakker in een plaatselijk militair hospitaal, waarna u omwille van de ernst van uw verwondingen naar het militair hospitaal in Jerevan werd overgeplaatst. In de nacht van 13 november 2009 bent u uit dit ziekenhuis gevlucht en u besloot niet meer terug te keren naar het leger om uw militaire dienst te beëindigen. Uw vader bracht u diezelfde nacht naar een buitenverblijf van uw oom in Nur Nus, een dorpje in het arrondissement Abovyan, waar u tot aan uw vertrek uit Armenië bent verbleven. Op 27 november 2009 hebt u Armenië verlaten en diezelfde dag kwam u in België aan. Op 8 december 2009 vroeg u asiel aan. In de zomer van 2010 hebt u van uw broer vernomen dat hij zich op dat moment in Rusland bevond, maar u weet nog steeds niet met zekerheid om welke reden hij Armenië is ontvlucht. Via contact met uw ouders in Armenië hebt u vernomen dat de Armeense militaire politie en de militaire dienst naar u op zoek zijn. U weet dat u in Armenië officieel in vervolging bent gesteld omdat u uw militaire dienst niet hebt voltooid.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: een kopie van de eerste pagina's van uw paspoort, uw geboorteakte, uw diploma jurist en vier foto's.

B. Motivering

U verklaarde (CGVS gehoor p.10, 12) Armenië te hebben verlaten omdat u tijdens de uitoefening van uw militaire dienst van 15 november 2008 tot 13 november 2009 met zowel het hoofd van uw dienst als met andere hoger geplaatste militairen problemen had. Zowel u als uw broer werden er vernederd, geslagen en gepest omdat uw vader sinds de presidentsverkiezingen van 2008 een actieve sympathisant van de oppositiepartij HHSh is. In oktober 2009 is uw broer gevlucht en omdat u uw oversten geen antwoord kon bieden omtrent diens vlucht, werden u ernstige verwondingen toegebracht (CGVS gehoor p.10). Na een maand ziekenhuisverblijf, besloot u op 13 november 2009 uw militaire dienst niet verder te zetten. U vreest bij terugkeer naar Armenië dat u zal worden beschuldigd van desertie. U vreest eveneens dat u uw militaire dienst zal moeten voltooien en dat u opnieuw door dezelfde personen zal worden mishandeld (CGVS gehoor p.10-11).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten. U bent op 27 november 2009 vanuit Erevan met het vliegtuig via Griekenland naar België gereisd (CGVS gehoor 19/11/2010 p.8). U verklaarde onderweg geen enkele controle van uw paspoort te hebben gehad. Tevens werd u op geen enkele luchthaven bevraagd omtrent uw reisdocumenten of uw reismotieven. U gaf aan dat uw smokelaar al uw documenten bij zich had en dat hij alles voor u heeft geregeld. U kon echter niet aangeven wat hij precies voor u heeft gedaan en u voegde hieraan toe dat het u ook niet interesseerde (CGVS gehoor p.6-8). Verder bent u onaannemelijk weinig op de hoogte aangaande de gebruikte reisdocumenten. Zo was u niet in staat aan te geven of er een uitreisstempel en/of een visum aanwezig was in uw Armeens paspoort (CGVS p.6-7). Echter, uit informatie dat door de Federale Politie bij uw dossier werd gevoegd, zijnde een kopie van het visum in uw paspoort, is het Commissariaat-Generaal ervan op de hoogte dat u op 18 november 2009 een Italiaans Schengen-visum hebt verkregen. Eveneens blijkt uit voornoemd document dat u op 27 november 2009 een douanecontrole hebt gepasseerd. Toen u tijdens het interview op het Commissariaat-Generaal met dit document werd geconfronteerd, verklaarde u dat u het visum in uw paspoort nog nooit eerder had gezien. Bovendien kon u geen enkele uitleg bieden op welke wijze dat visum werd verkregen (CGVS gehoor p.9). Behoudens het feit dat bovenstaande verklaringen onaannemelijk vaag zijn, dient nog te worden opgemerkt dat zij niet te rijmen vallen met informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Uit deze informatie blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen; en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u de gegevens in

het paspoort dat u zou hebben gebruikt niet zou kennen en/of dat u niet zou zijn ingelicht door de smokkelaar aangaande de gegevens in het paspoort. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet weet hoe u de grenscontroles passeerde en niet op de hoogte bent van de inhoud van uw paspoort, niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Armeens paspoort, het identiteitsdocument bij uitstek, bewust achterhield voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het door u verkregen visum voor de reis naar België, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van uw algehele oprechtheid komt hierdoor reeds ernstig in het gedrang.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat u voor het ontbreken van het meest belangwekkende stavingstuk van uw militaire dienst, zijnde uw militair boekje, verklaringen hebt afgelegd die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in ernstige mate ondermijnt. Zo hebt u tijdens het interview op het Commissariaat-Generaal verklaard dat u nooit in het bezit van een militair boekje bent geweest. U verklaarde dat het militair boekje op Armeens grondgebied enkel wordt verkregen bij het beëindigen van de militaire dienst en niet bij de aanvang ervan. Eveneens verklaarde u nooit uw Armeens paspoort te hebben afgegeven aan uw militaire dienst (CGVS gehoor p.6, 15). Deze verklaringen stroken echter niet met de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat dienstplichtigen bij indiensttreding na het inleveren van hun paspoort persoonlijk in het bezit worden gesteld van een militair boekje. Dit militair boekje dient vervolgens als identificatiebewijs. Na het vervullen van de militaire dienst krijgt de afgezwaaide zijn oude paspoort terug en dient hij het militair boekje bij zich te houden. Uw verklaringen op het Commissariaat-Generaal worden als manifest tegenstrijdig beschouwd met deze beschikbare informatie. Gezien uw legerdienst als een kernelement van uw asielrelaas wordt aanschouwd, dient te worden besloten dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op ernstige wijze in het gedrang komt. Dat u omtrent uw militair boekje op het Commissariaat-Generaal bedrieglijke verklaringen hebt afgelegd, doet eveneens vermoeden dat u documenten aangaande de uitoefening van uw militaire dienst in Armenië, bewust achterhoudt voor de asielinstanties. Ook dient het bevreemdend te worden genoemd dat u erin bent geslaagd Armenië te verlaten via de luchthaven van Erevan mits voorleggen van uw paspoort, terwijl u verklaart dat u gezocht wordt door de autoriteiten wegens desertie en u niet in het bezit bent van uw militair boekje (CGVS gehoor p.4, 15-16). Uit de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt namelijk dat er op de luchthaven van Erevan strikte persoonlijke controles plaatsvinden waartijdens er wordt gecontroleerd door middel van het scannen van het paspoort. Via een computersysteem zijn allerlei verschillende databases gekoppeld aan de persoonsgegevens van de passanten, waaronder lijsten van personen die gezocht worden door politie of veiligheidsdiensten. Volgens deze informatie zullen mensen die gezocht worden niet onopgemerkt via een officiële grensovergang Armenië kunnen verlaten. Ook blijkt uit de bovenvermelde informatie dat Armeense mannelijke burgers bij het overschriden van de Armeense grens hun militair boekje moeten voorleggen en dat personen die hun militaire dienstplicht nog dienen te vervullen een uitreistempel krijgen dat maximaal geldig is tot de dag waarop de dienstplichtige 18 jaar wordt. U bent 23 jaar en in uw paspoort is een uitreistempel geplaatst die geldig is tot 22 oktober 2013. Al deze vaststellingen wijzen erop dat u de wettelijke voorwaarden betreffende uw dienstplicht heeft vervuld en maken dat er logischerwijze dan ook geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas als zou u een deserteur zijn.

Wat uw verklaarde asielmotieven verder betreft, dient te worden opgemerkt dat u ook geen enkel overtuigend bewijs hebt neergelegd op het Commissariaat-Generaal aangaande de verklaarde vervolgingsfeiten. In eerste instantie hebt u geen enkel document neergelegd ter staving van uw verwondingen die u in de loop van uw militaire dienst door toedoen van uw vervolgers hebt opgelopen. Ook kon u geen bewijzen betreffende uw ziekenhuisverblijf in november 2009 voorleggen. Als verklaring voor dit gebrek aan documentatie, verklaarde u dat men in het leger tijdens de uitoefening van de militaire dienst geen enkel medisch document verstrekt, maar enkel bij afloop ervan (CGVS gehoor p.12, 14). Echter, dat u er in een periode van een jaar legerdienst niet in bent geslaagd enige objectieve aanwijzing voor uw mishandeling te bemachtigen, is onwaarschijnlijk. Ter staving van uw militaire dienst kon u enkel vier foto's voorleggen waarop u te zien bent in militair uniform. Echter, deze foto's kunnen geenszins als bewijsmateriaal worden aanschouwd dat u effectief een jaar legerdienst in Armenië hebt uitgeoefend. Logischerwijze ondersteunen deze foto's dan ook in geen enkel geval de door u aangehaalde asielmotieven. Verder dient nog te worden opgemerkt dat u op het Commissariaat-Generaal geen enkel document ter staving van het politieke profiel van uw vader hebt aangereikt. Op basis van deze vaststellingen dient er te worden besloten dat dergelijk manifest gebrek aan bewijzen, terwijl deze redelijkerwijze mogen worden verwacht, de aannemelijkheid van uw asielrelaas op ernstige wijze verder aantast.

Eveneens dient te worden opgemerkt dat u onaannemelijk weinig op de hoogte bent van de vluchtmotieven van uw broer. Reeds in oktober 2009 heeft uw broer het Armeens leger ontvlucht,

maar tot op heden bent u niet in staat de eigenlijke reden voor zijn vlucht aan te duiden. U hebt immers enkel het vermoeden dat hij omwille van dezelfde reden als u het leger vroegtijdig heeft verlaten. U verklaarde sinds oktober 2009 maar éénmalig contact te hebben gehad in de zomer van 2010 (CGVS gehoor p.3-4, 13). Dat u noch via dit persoonlijk contact noch via uw familie geen duidelijkheid hebt aangaande het vertrek van uw broer, dient als onwaarschijnlijk te worden beschouwd. Het feit dat de desertie van uw broer voor u ingrijpende gevolgen heeft gehad (CGVS gehoor p.10), maakt deze onwaarschijnlijkheid des te groter.

Er dient bovendien in ondergeschikte orde, in de hypothese dat uw relaas geloofwaardig is, quod non, te worden toegevoegd dat -voor zover uw problemen in Armenië gelinkt zijn aan het politieke profiel van uw vader- uit informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan ook een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen heerst. Dat u in geval van terugkeer naar Armenië alsnog vervolgd zou worden op basis van het politieke profiel van uw vader, zijnde een actief oppositielid, wordt op basis van de beschikbare informatie als niet aannemelijk aanschouwd.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De tot hier toe niet besproken documenten, zijnde een kopie van de eerste pagina's van uw paspoort, uw geboorteakte en uw diploma jurist wijzen bovenstaande conclusies niet. Deze documenten bevatten immers enkel informatie aangaande uw persoonlijke identiteitsgegevens en uw opleiding en deze informatie wordt hier niet in twijfel getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet worden behandeld.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag). Verzoeker citeert eerst de definitie van vluchteling in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag. Vervolgens verwijst hij naar rechtsleer waarin wordt gesteld dat het element vrees verwijst naar "de persoonlijke en psychische toestand van de vluchteling", dat wat de gegrondheid van de vrees betreft, het volstaat dat "de kandidaat-vluchteling het bestaan van objectieve feiten bewijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging" en dat ten aanzien van de vervolgende partij, "twee groepen kunnen worden onderscheiden, zijnde de overheden van het land van herkomst enerzijds, en andere inwoners anderzijds. Er is sprake van vervolging door inwoners indien de daders van de vervolging direct of indirect door de overheid worden geleid en/of gesteund, in dat geval, zal de nationale bescherming ontbreken". Volgens verzoeker blijkt in casu dan ook ontegensprekelijk dat hij aan de voorwaarden van een vluchteling voldoet in de zin van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verwijzend naar het door hem neergelegde stuk 3, stelt hij dat uit een bloemlezing van het verhoorverslag van 19 november 2010 en het administratieve dossier de Raad opmerkt dat hij onmenselijk behandeld werd door het Armeense leger en voegt hieraan toe dat hij tot op

heden vervolgd wordt door het Armeense leger, zijnde de Armeense overheid, wegens de niet-beëindiging van zijn legerdienst. Bovendien, zo vervolgt hij, heeft hij beroep gedaan op de militaire politie in zijn land van herkomst teneinde zijn leven in de militaire dienst te beschermen. Helaas, zo merkt hij in dit verband op, is de Armeense overheid, zijnde de Armeense militaire politie, niet in staat hem te beschermen. Voorts oppert verzoeker dat de vrees voor zijn leven wijst naar zijn persoonlijke en psychische toestand, dat deze vrees wijst op een bewustzijn van het risico van vervolging door de Armeense overheid in geval van zijn terugkeren naar zijn land van herkomst, dat hij bovendien vreest dat hij van desertie beschuldigd zal worden bij terugkeer naar zijn land van herkomst, in welk verband hij opnieuw verwijst naar het door hem aangebrachte stuk 3. Verzoeker stelt dat het volstaat dat hij het bestaan van objectieve feiten aanwijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging. Vervolgens laat hij gelden dat de mishandeling van jonge soldaten binnen het Armeense leger een gekend probleem is bij internationale organisaties, zoals Human Rights Watch en hij verwijst hiervoor naar de door hem neergelegde stukken 4a t.e.m. 4d. Uit de stukken 3 en 4 blijkt, aldus verzoeker, onomstotelijk dat hij een gegronde vrees heeft voor foltering en mishandelingen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Dienvolgens, zo stelt hij, heeft hij aannemelijk aangetoond dat hij zich op een gegronde vrees kan beroepen in de zin van het Vluchtelingenverdrag en de vreemdelingenwet.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, "*zijnde de materiële en formele motiveringsplicht*", en van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker is van mening dat de commissaris-generaal in casu de motivering van de bestreden beslissing beperkt heeft tot enkele standaardoverwegingen, wat haaks staat op de materiële en de formele motiveringsplicht. Volgens hem is het duidelijk dat de commissaris-generaal de bestreden beslissing niet naar recht heeft gemotiveerd en dan ook tot een onredelijk besluit is gekomen. Bovendien, zo stelt hij, heeft de bestreden beslissing geen antwoord gegeven omtrent zijn mishandeling binnen het Armeense leger, zijnde de kern van zijn asielaanvraag. De commissaris-generaal zoekt integendeel ongegrond excuses om zijn asielaanvraag af te wijzen, aldus verzoeker. Verder overloopt verzoeker de bestreden beslissing en "*de zeer beperkte argumenten erin aangehaald*", om deze vervolgens te weerleggen. Wat de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent zijn reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten betreft, stelt verzoeker dat uit een bloemlezing van het gehoorverslag blijkt dat "*de commissaris-generaal naast de kwestie staat*" en zich beperkt tot een stereotiepe motivering van de bestreden beslissing. Volgens verzoeker heeft hij gepersonaliseerde problemen, met name dat hij door het Armeense leger gefolterd en bedreigd wordt, dat hij heden vervolgd wordt wegens desertie van het Armeense leger en dat helaas de bewering en het verwijt van de commissaris-generaal niets te maken heeft met zijn gegronde vrees voor vervolging door de Armeense overheid en dat hij trouwens alle informatie omtrent zijn reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten aan de commissaris-generaal heeft gegeven tijdens het verhoor van 19 november 2010. Hij voegt hieraan toe dat het administratieve dossier een kopie van zijn geboorteakte en zijn paspoort bevat, zijnde het gebruikte reisdocument en het identiteitsdocument bij uitstek, wat niet in vraag wordt gesteld en, meer nog, niets te maken heeft met zijn gegronde vrees voor vervolging door de Armeense overheid, en dat dienvolgens het vermoeden van de bestreden beslissing ongegrond is. Wat de beweringen en de verwijten van de commissaris-generaal betreft omtrent de verklaringen die hij heeft afgelegd over zijn militair boekje, laat verzoeker gelden dat het militair boekje op het Armeense grondgebied enkel bij het beëindigen van de militaire dienst wordt overhandigd als bewijs dat men als Armeens mannelijke burger zijn militaire dienstplicht vervuld heeft. Uit het administratieve dossier blijkt dat hij een aantal foto's heeft neergelegd, die tijdens zijn militaire dienst werden genomen en het bewijs bij uitstek zijn betreffende de uitoefening van zijn militaire dienst, dat hij aannemelijk heeft aangetoond dat hij onmenselijk en vernederend werd behandeld door het Armeense leger en op heden het voorwerp is van een vervolging door het Armeense leger en dat het vermoeden van de bestreden beslissing ongegrond is. Betreffende de opmerking van de commissaris-generaal dat hij geen enkel overtuigend bewijs heeft neergelegd aangaande de verklaarde vervolgingsfeiten, werpt verzoeker op dat hij het militaire ziekenhuis ontvlucht is en heden als deserteur wordt beschouwd, dat het voor een deserteur die het militaire ziekenhuis ontvlucht is logischerwijze onmogelijk is om medische documenten omtrent zijn ziekenhuisverblijf voor te leggen. De commissaris-generaal liet volgens verzoeker na aan te geven waarom de foto's in het administratieve dossier geenszins als bewijsmateriaal kunnen worden beschouwd. Verzoeker benadrukt dat hij niet in het bezit is van een militair boekje aangezien hij zijn militaire dienst niet beëindigd heeft en dat de foto's in het administratieve dossier uiteraard een bewijs zijn van de uitoefening van zijn legerdienst in Armenië. Met betrekking tot de overweging in de bestreden beslissing dat hij onaannemelijk weinig op de hoogte is van de vluchtmotieven van zijn broer, stelt verzoeker dat hij tijdens zijn verhoor op 19 november 2010 duidelijk heeft gemaakt dat hij en zijn broer het slachtoffer zijn geweest van folteringen en onmenselijke en vernederende behandelingen in het Armeense leger, dat, alzo een deel van het feitenrelaas citerend, "*tijdens de uitoefening van de*

militaire dienst te Karmir werden u en uw beroer bijna dagelijks uitgelachen, vernederd en geslagen..." waardoor zijn tweelingbroer het Armeense leger is ontvlucht. Tegen de stelling van de commissaris-generaal dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen heerst, voert verzoeker aan dat een bloemlezing van het administratieve dossier aantoonde dat hij door de Armeense overheid, zijnde het Armeense leger, vervolgd wordt wegens desertie van dat leger en dat het voor hem een raadsel is waarom de commissaris-generaal *"een politieke vervolging aanhaalt"*. Wat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betreft, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing op dit punt beperkt is tot een stereotiepe overweging. Hij stelt dat het Commissariaat-generaal in gebreke is gebleven een grondig onderzoek te voeren naar de toepassing van de regelgeving inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Bovendien, zo vervolgt hij, is de het Commissariaat-generaal in gebreke gebleven de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus afdoende te motiveren. Hij besluit met te stellen dat het voor de Raad dan ook onmogelijk is om een wettigheidstoezicht door te voeren van de beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwt, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

3.3. De bestreden beslissing, waarin wordt besloten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend en hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, is in de eerste plaats gestoeld op de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen omtrent zijn reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten omdat hij hiervan onaannemelijk weinig op de hoogte is. Voorts wordt vastgesteld dat hij voor het ontbreken van het meest belangwekkende stavingstuk van zijn militaire dienst, met name zijn militair boekje, verklaringen heeft afgelegd die de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag in ernstige mate ondermijnen. In het licht van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en, is het bevreemdend dat verzoeker erin geslaagd is Armenië te verlaten via de luchthaven van Erevan terwijl hij verklaart gezocht te worden door de autoriteiten wegens desertie en niet in het bezit is van zijn militair boekje. Verder wordt gesteld dat de vaststellingen terzake erop wijzen dat verzoeker de wettelijke voorwaarden betreffende zijn dienstplicht heeft vervuld, wat maakt dat er dan logischerwijze ook geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielaanvraag als zou hij een deserteur zijn. Daarnaast wordt opgemerkt dat hij op het Commissariaat-generaal geen enkel overtuigend bewijs heeft neergelegd aangaande de verklaarde vervolgingsfeiten. Vervolgens blijkt verzoeker onaannemelijk weinig op de hoogte van de vluchtmotieven van zijn broer. Tot slot wordt hieraan toegevoegd dat, in de hypothese dat zijn aanvraag geloofwaardig is, wat volgens de commissaris-generaal te dezen niet het geval is en in zoverre zijn problemen gelinkt zijn aan het politieke profiel van zijn vader, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen heerst.

3.4. De Raad merkt in de eerste plaats en inzonderheid op dat verzoeker de vaststellingen die erop wijzen dat hij de wettelijke voorwaarden inzake de dienstplicht wel degelijk heeft vervuld, waardoor niet langer geloof kan worden gehecht aan het profiel van verzoeker als deserteur geenszins in concreto weet te weerleggen of te ontcrachten. Deze maken het determinerend motief uit van de bestreden beslissing. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift hoofdzakelijk tot het aanhalen van rechtsleer en tot het herhalen van eerdere verklaringen. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die als bijlage aan het administratief dossier werd gevoegd, blijkt immers dat dienstplichtigen in Armenië bij de indiensttreding, na het inleveren van hun paspoort, persoonlijk in het bezit worden gesteld van een militair boekje dat dient als identificatiebewijs. Na het vervullen van de militaire dienst krijgt de afgezwaaide zijn oude paspoort, dat hij aan het militaire commissariaat had afgegeven, terug en dient hij

het militaire boekje, waarin staat dat hij zijn dienstplicht heeft vervuld, bij zich te houden (stuk 15, Landeninformatie, 'Algemeen Ambtsbericht Armenië' augustus 2010, p. 56-57). Verzoeker spreekt deze informatie tegen door, zoals hij eerder tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal deed, op zeer algemene wijze te stellen dat het militaire boekje in Armenië enkel bij het beëindigen van de militaire dienst wordt overhandigd. Verzoeker weet zijn stelling echter met geen enkel objectief stuk te staven. Zijn blote bewering is niet bij machte de objectieve, ruim gedocumenteerde en uiterst gedetailleerde informatie van het Commissariaat-generaal op dit punt te weerleggen. Bijgevolg kan aan verzoekers verklaring dat hij nooit in het bezit is geweest van een militair boekje en dat dit in Armenië enkel bij het beëindigen van de dienst wordt verkregen en niet bij de aanvang ervan en dat hij zijn Armeense paspoort nooit heeft afgegeven aan zijn militaire dienst (stuk 4, gehoorverslag CGVS 19/11/2010, p. 15) geen enkel geloof worden gehecht. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt voorts dat Armeense mannelijke burgers bij het overschrijden van de Armeense grens een kopie van hun militair boekje moeten voorleggen en dat personen die hun militaire dienstplicht nog dienen te vervullen een uitreisstempel krijgen die maximaal geldig is tot de dag waarop zij achttien worden (*Ibid*, p. 36). De informatie maakt ook gewag van strikt persoonlijke controles op de luchthaven van Erevan (stuk 15, Landeninformatie SRB Armenië 16/06/2009, "Contrôles à l' aéroport international de Zvartnots (Erevan)", p. 3). Voorts geeft ze aan dat in Armenië zowel het in- als uitgaand verkeer gecontroleerd wordt, dat de controles plaatsvinden door middel van het scannen van paspoorten en dat in een centraal computersysteem dat bedoeld is om het verkeer via de Armeense grensovergangen te registreren en te controleren, Border Management Information System (BMIS) genaamd, allerlei verschillende databases gekoppeld zijn aan de persoonsgegevens van passanten, waaronder lijsten van personen die gezocht worden door politie of veiligheidsdiensten (stuk 15, Landeninformatie, 'Algemeen Ambtsbericht Armenië' augustus 2010, p. 34). Mensen die gezocht worden, kunnen dus, zo blijkt zeer duidelijk uit deze informatie, niet onopgemerkt via een officiële grensovergang Armenië verlaten. Het is in het licht van deze informatie, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, zeer merkwaardig te noemen dat verzoeker, die thans niets concreets inbrengt tegen deze informatie en die hardnekkig blijft beweren dat hij gezocht wordt door de autoriteiten wegens desertie beweert zonder problemen Armenië te hebben verlaten op voorlegging van zijn paspoort dat hij merkwaardig genoeg in zijn bezit had en waarin een uitreistempel is geplaatst die geldig is tot 22 oktober 2013. Hieruit kan enkel worden afgeleid dat verzoeker bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn paspoort en zijn ontbrekend militair boekje, hetgeen het meest belangwekkende stuk van zijn militaire dienst is en de kern van zijn asielrelaas raakt. Dit doet, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, vermoeden dat hij documenten aangaande de uitoefening van zijn militaire dienst in Armenië bewust achterhoudt voor de asielinstanties. Verzoeker weet op generlei wijze de verschillende vaststellingen te weerleggen die er alle op wijzen dat hij zijn dienstplicht wel degelijk heeft vervuld. De foto's (stuk 2) en de convocatie (stuk 3) die verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift toevoegt wijzen hier niets aan en doen hieraan geen afbreuk. De foto's vormen geen bewijs dat verzoeker zijn dienstplicht slechts gedeeltelijk zou hebben vervuld in Armenië en dat deze vroegtijdig zou hebben beëindigd. Wat de convocatie betreft, wordt vastgesteld dat deze niet voorzien is van een beëdigde vertaling. Ter terechtzitting is verzoeker niet bij machte te verhelderen hoe het komt dat deze stukken geen datum dragen en waarom hij deze niet eerder kon voorleggen. Bijgevolg vormen deze geen bewijs van de vervolgingsfeiten. Hetzelfde kan worden gezegd van het rapport van Human Rights Watch en de overige internetartikels die volgens verzoeker de mishandeling van jonge soldaten binnen het Armeense leger beschrijven. Aangezien verzoeker deze artikels niet op zijn persoonlijke situatie betrekt, kunnen zij de door hem aangehaalde asielmotieven onmogelijk ondersteunen. Gelet op het feit dat de voortijdige beëindiging van zijn militaire dienstplicht de kern uitmaakt van zijn asielrelaas besluit de Raad dat de vaststellingen die erop wijzen dat verzoeker zijn dienstplicht klaarblijkelijk wel volledig heeft vervuld, zijn asielrelaas op fundamentele wijze op de helling zetten.

3.5. Onduidelijkheid omtrent de reisweg houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid. De Raad merkt op dat verzoeker de vaststelling van het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen omtrent zijn reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten en dat hij onaannemelijk weinig op de hoogte is aangaande de gebruikte reisdocumenten niet weet te weerleggen of te ontkrachten. Verzoeker beperkt zich immers tot enkele algemene, hoofdzakelijk weinig relevante beweringen. Hij gaat echter geheel niet in op de verschillende concrete bevindingen die de commissaris-generaal tot de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen hebben doen besluiten. Zo gaat verzoeker onder meer voorbij aan het gegeven dat uit informatie die van de Federale politie werd verkregen en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat hij op 18 november 2009 oftewel een tiental dagen voor zijn vlucht uit Armenië een Italiaans Schengen-visum heeft verkregen. Toen verzoeker hiermee op het Commissariaat-generaal werd geconfronteerd, verklaarde hij dit visum in zijn paspoort nooit eerder te hebben gezien,

hetgeen allerm minst geloofwaardig of aannemelijk is, en kon hij opmerkelijk genoeg geen enkele uitleg geven omtrent de wijze waarop hij het had verkregen. Uit het visum blijkt overigens dat verzoeker op 27 november 2009 een douanecontrole is gepasseerd, wat indruist tegen zijn verklaring geen douanecontroles op de luchthaven te hebben gehad (stuk 4, gehoorverslag CGVS 19/11/2010, p. 6). Verzoeker weet niets in te brengen tegen deze vaststelling die de commissaris-generaal terecht doet oordelen dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen omtrent zijn reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten. Deze blijven derhalve gehandhaafd en door de Raad tot de zijne gemaakt.

3.6. In zoverre verzoeker betoogt dat het voor een deserteur die het militair ziekenhuis ontvlucht is onmogelijk is medische documenten omtrent zijn ziekenhuisverblijf voor te leggen, verklaart noch rechtvaardigt dit het totale gebrek aan overtuigende bewijsstukken met betrekking tot de door hem ingeroepen vervolgingsfeiten. Verzoeker legt geen enkel bewijs neer van de verwondingen die zijn vervolgers hem tijdens de uitoefening van zijn militaire dienst zouden hebben aangebracht en weet zijn hieruit volgend langdurig ziekenhuisverblijf van november 2009 evenmin te staven. Dat verzoeker er in een periode van een jaar legerdienst niet in geslaagd is enige objectieve aanwijzing voor zijn mishandeling te bemachtigen, is, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, onwaarschijnlijk. Bovendien, en meer in het bijzonder nog, weet verzoeker zijn jaar legerdienst niet met sluitende bewijsstukken aan te tonen of aannemelijk te maken. Verzoeker legt ter staving van zijn militaire dienst enkel een paar foto's neer waarop hij te zien is in een militair uniform. Zoals reeds gesteld bewijzen deze foto's, zoals de commissaris-generaal overigens terecht aangeeft, geenszins dat verzoeker effectief een jaar legerdienst in Armenië heeft uitgeoefend. Verzoeker legt daarnaast geen enkel document neer ter staving van het politieke profiel van zijn vader, wiens politieke geaardheid de oorzaak zou zijn geweest van zijn vermeende problemen in het leger. De vaststelling dat verzoeker, die, zoals hoger opgemerkt, vermoedelijk documenten aangaande zijn militaire dienst zoals zijn militair boekje achterhoudt, geen enkel overtuigend bewijsstuk neerlegt betreffende de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van zijn relaas.

3.7. In zoverre verzoeker in een poging om zijn onwetendheid omtrent de vluchtmotieven van zijn broer, te camoufleren, oppert dat hij tijdens zijn verhoor op 19 november 2010 duidelijk heeft gemaakt dat hij en zijn broer het slachtoffer waren van foltering, onmenselijke en vernederende behandelingen. Uit het administratief dossier blijkt nochtans dat verzoeker op de vraag van de commissaris-generaal waarom zijn broer is gevlucht, het volgende antwoordde: *"Ik had niet geweten, ik had hen moeten vragen waar broer is maar ik vermoed dat hij voor dezelfde feiten is gegaan. Psychische toestand was verergerd van ons beide en daardoor is hij ook weggegaan denk ik"*. Op de vraag waarom hij dat niet zeker wist, verklaarde hij het volgende: *"Nadat hij is weggegaan nooit meer gezien, nooit in contact. Enkel 1 keer maar via zus telefonisch gehoord enkele minuten en bedoeling was om te weten dat hij leeft of niet. Ik geloofde ook niet in begin dat hij weg was maar nu ben ik zeker van"*. De vaststelling dat verzoeker in dit verband op het Commissariaat-generaal sprak in termen van 'vermoeden' en 'niet geweten' en hij dus klaarblijkelijk geen duidelijkheid kon geven omtrent de vertrekreden van zijn broer, wiens desertie nochtans zeer ingrijpende gevolgen had voor zijn eigen persoonlijke situatie in het leger, is weinig geloofwaardig.

3.8. Uit de verschillende vaststellingen, zoals onder meer het vastgestelde gebrek aan bewijs en verzoekers ongeloofwaardige verklaringen omtrent zijn reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten, kon de commissaris-generaal geldig besluiten dat verzoekers asielaanvraag ongeloofwaardig is. De Raad wenst in dit verband ook nog aan te stippen dat de motivering van de bestreden beslissing als een geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vaststellingen op grond waarvan de commissaris-generaal, geheel terecht overigens, heeft geoordeeld dat de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag wordt ondermijnd (RvV 9 december 2005, nr. 138.319).

3.9. In zoverre verzoeker betoogt dat het Commissariaat-generaal in gebreke is gebleven de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus afdoende te motiveren en het zich beperkt tot een stereotiepe motivering, wijst de Raad erop dat het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet betekent dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Het eventuele stereotiepe karakter van de motivering toont ook niet aan dat geen grondig onderzoek zou zijn gevoerd naar de toepassing van de regelgeving inzake subsidiaire bescherming, zoals verzoeker opwerpt. De Raad stelt vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin

van de subsidiaire bescherming. Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat reeds werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich hierop niet baseren om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.10. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet. Van een stereotiepe motivering is geenszins sprake. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN